

nascho domereńe stawimy, a naschu s božnosć wu nom py-
tamy; pscheto wono nejow we žednom drugem to strowe;
tež nejow žedno druge mě spod tym nebjom tym złowekam
dane, we kotaremž my dejmy sbožne hordowasch. A do-
kulaž ten Božy syn naschu złoweznu naturu tak hušoło
zescził, až won s nejow na to nejblišce se swěsał jo, ga ne-
derbimy my se s grěchami sromoschisch; ale pozne, pschawě
a bogabojasne se žywisch na tom netejšchnem swěsće, a
tak zakasch na tu sbožnu nazeju a sjawěne teje kšchasnosći
togo welišego Boga a naschogo humožnika Jesu Kristuša,
kotaremuž buž zescz wot neta až do nimernosći! Amen!

So jo złowezna saksćužba,
Až Bog nam swojow syna da?
So ga nasch Bog to treba ma,
Až won tak žyni naschog dla?

Tom' bėda, kenz jog sakschpiwa,
A taku gnadu nepschima
Dog syna słowo nešćucha;
Na tafeg ten gniw pschichada.

Te pak, kenz stoje w Kristušu,
S jog pschichodom do nebja du,
Sanželski grad bdu hebsejžesch,
Tužyzu nigda nebdu mešch.

Bog Woschzu s teje hušchyny,
Tom synu, kenz narožony,
A swětem Duchu w rownosći
Zescz buži do nimernosći.

Amen.

(Guspitawajšcho sebe ten kjarliž Nr. 43: Pschiz nėt
tatańow strowe.)